

Cuixart

Natura diversa

1973 - 2023

50
anys GALERIA D'ART CUIXART

Lukjan

Coberta: Bulb de Daura, 1991 | Tècnica mixta sobre tela | 100 x 81 cm

Mont del cercle, 1959 | Tècnica mixta sobre tela | 100 x 81 cm

Cuixart

Natura diversa

27 / 01 - 11 / 03 - 2023

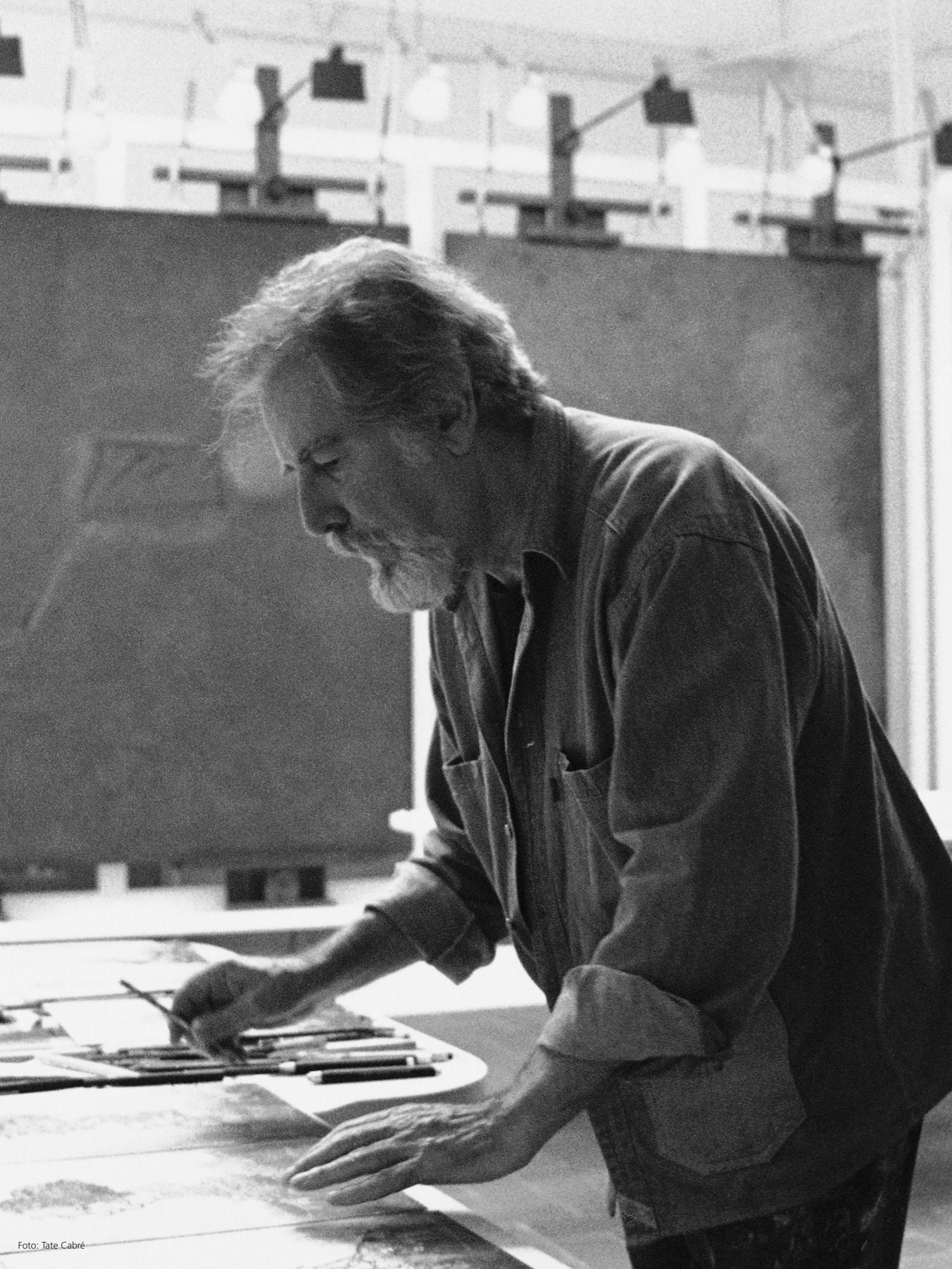
Text i comissariat

RAQUEL MEDINA DE VARGAS

1973 - 2023
50
anys **ANQUINS** GALERIA D'ART

Campoamor, 2, 43202 Reus
T. +34 666 674 996
www.anquins.com

Horaris: de dimarts a divendres,
de 11 a 13,30 h i de 17 a 20 h, dissabtes: d'11 a 13,30 h
Open Tuesday to Friday from 11 am to 1.30 pm and from 5pm to
8pm. Saturdays from 11 am to 13,0h

CUIXART: NATURA DIVERSA

La galeria Anquins, que sempre va tenir una vinculació especial amb Cuixart, ha volgut iniciar la celebració del seu mig segle d'existència amb una exposició dedicada a aquest mestre de la pintura que ens va deixar fa 15 anys.

El cosmos i la natura van estar sempre al rerefons del pensament i l'obra de Cuixart. Un sentiment mític i ancestral del cosmos i els seus misteris alena ja obres com *Linneus Escriba* de 1948 i les primeres obres informals que realitza entre París i Lió en el seu moment àlgid d'experimentació en l'expressivitat de la matèria a partir de 1956. Es tracta d'obres amb una pregona càrrega simbòlica que sovint al·ludeixen en els seus títols a deus, deesses, filòsofs, o místics que les confereixen un missatge de ressos còsmics, com *Mestre Eckhart*, o *Omorka* obra que pertany al museu Reina Sofía però que ara podem veure i gaudir en el MNAC gràcies a un préstec entre museus. També en la seves etapes figuratives apareixen amb certa freqüència alguns referents a la ciència i a la relació de l'home, allò humà, amb la natura i l'univers.

Però és en acabar els vuitants quan ja amb una certa edat, potser una mica sadollat dels seus anys més mundans, que recupera uns records d'adolescència de quan, orfe del seu pare, acompanyava al tiet Salvador, farmacèutic, al bosc a buscar herbes i arrels necessàries per fer els remeis. Aquell caminar pel bosc i furgar la terra, l'humus, descobrir fongs, bulbs, arrels, petits insectes i invertebrats, l'obrí a un mon de sensacions multi sensorials, ja que no afectava només a la vista sinó també i amb idèntica intensitat a les olors, els sons i el tacte. Aquestes experiències infantils, amagades en els racons de la memòria, sorgiren sobtadament amb inusitada força en la seva obra dels norantes, impregnades d'aquesta natura subterrània i fètil, primer en peces d'aparença abstracta i poc a poc amb la inclusió d'ocells, peixos, constel·lacions i horitzons. Era com una reinvençió del paisatge que trastocava totalment aquesta temàtica ja que lluny de la representació d'una visió temporal, fragmentada i transitòria, sovint anecdòtica, el que va fer es una introspecció en la natura profunda.

Aquest és el fil conductor d'aquesta mostra que s'inicia amb obres d'aquells darrers anys cinquanta, matèriques, que fan al·lusió directa al cosmos, a l'univers com *Cercle doré* 1958 o *Mont del cercle* 1959, la misteriosa *Personatge d'exorcisme* o *Sense títol*, ja de 1962 en aquella utilització del dripping d'emulsions metà·liques que tants èxits li comportà, en especial la Biennal de São Paulo front a contrincants com Francis Bacon (molt admirat de fet pel propi Cuixart) o Lucio Fontana o Karel Appel.

El concepte de natura de Cuixart transcendeix tota contingència, va directe a l'essència i s'expressa amb un llenguatge depurat i subtil, molt sobri pel que fa el color, i en el que trobem elements com bulbs, fulles, signes i geometries. Destacarem peces meravelloses d'una qualitat i bellesa extraordinàries com *Les fulles seques fan sardana*, *Bulb de Daura* o *Rusc*.

Aquesta concepció biològica i orgànica s'allunya totalment tant de la temàtica típica de paisatge com dels magmes inerts de l'informalisme abstracte convencional ja que ell planteja una natura plena de vida. Aviat començarà a incorporar a més d'insectes, ocells, i surt d'allò subterrani a l'exterior, apareixen branques, arbres i horitzons, amb un intens component imaginari i simbòlic en moltes ocasions que desenvolupa tant en obres enormes com la magnífica *Nínive* com en peces ben petites, com i fins i tot algunes abstractes.

Alquimista de la matèria, mestre del color, mag del grafisme que converteix en signe, figura, geometria o cal·ligrafia, Cuixart abordà des del seu territori propi, els enigmes de l'existència, de l'univers. En cap moment ha pretès desvelar-los sinó que solament ens convida a endinsar-nos en un mon imaginari, –el de les seves obres– i ens ofereix una experiència que, més enllà de l'estètica, ens impulsa a sondejar noves dimensions de la realitat que ens envolta.

Raquel Medina de Vargas

Doctora en Història de l'Art i crítica de l'ACCA-AICA

Pepita Giner amb Modest Cuixart, a l'any 1979

CUIXART: DIVERSE NATURE

Anquins gallery has always had a special association with Cuixart and has decided to begin the celebration of its 50th anniversary with an exhibition dedicated to the work of this master painter who left us 15 years ago.

Nature and the cosmos always formed the backdrop to Cuixart's thinking and to his work. A mythical and ancestral sense of the cosmos and its mysteries were already giving life to works such as Linneus Escriba in 1948 and the first informal works that he made in Paris and Lyon at his most critical moment of experimentation with the expressivity of the subject from 1956. These works, with their statement symbolic weight, often alluded to gods, goddesses, philosophers and mystics, giving them a message of cosmic resonance, such as Mestre Eckhart, or Omorka—works which belong to the Reina Sofia Museum but which can now be seen and enjoyed at the National Art Museum of Catalonia thanks to an inter-museum loan. Also, in his figurative periods there are regular references to science and to human relations with nature and the universe.

But is it at the end of the 1980s, when he was somewhat older, he perhaps has a little thirst to revisit his more mundane years, which bring back the memories of his adolescence when, having lost his father, he accompanied his pharmacist uncle Salvador on trips to the woods in search of the herbs and roots needed to make remedies. Those walks through the woods, treading the earth, the humus, discovering fungi, bulbs, roots, insects and small invertebrates opened up a world of multiple sensations which were not only visual but equally intense in their smells, sounds and touch. Those childhood experiences, hidden in the corners of his memory, would suddenly emerge with an exceptional force in his work during the 1990s, impregnated with that subterranean and fertile nature, first in pieces that were apparently abstract but which gradually incorporated birds, fish, constellations and horizons. They were like a reinvention of the landscape that completely disrupted the subject matter, moving far from the representation of a temporal, fragmented and transitory vision to an introspection of the most profound aspects of nature.

Pepa Quintero amb Modest Cuixart, a l'any 2002

That is the what connects this show which begins with the works from the end of the 1950s that allude directly to the cosmos and the universe such as Cercle doré 1958 and Mont del cercle 1959, the mysterious Personatge d'exorcisme and Sense titol, in which already in 1962 he was using the dripping technique with metallic emulsion that would bring him so much success, especially in the Sao Paolo Biennial where he was up against artists like Francis Bacon (who he greatly admired), Lucia Fontana and Karel Appel.

Cuixart's concept of nature leaves nothing to contingency and goes directly to the essence, expressing himself through a purified, subtle language, very sober in terms of colour, and one in which there are elements such as bulbs, leaves, signs and geometries. Several marvellous pieces stand out for their extraordinary quality and beauty, such as Les fulles seques fan sardana, Bulb de Daura and Rusc.

This biological and organic conception is far removed from the typical themes of landscape such as the inert masses of conventional abstract informalism, since what Cuixart presents is a dynamic kind of nature that is full of life. Soon there will be more insects and birds included and the subterranean will reach the surface with the appearance of branches, trees and horizons, often with an intense imaginary and symbolic component which is present both in enormous works such as the magnificent Nínive as well as smaller, and even abstract pieces.

An alchemist of his subject matter, a master of colour, a magician of graphics, turning them into signs, figures, geometry or calligraphy, Cuixart took on the enigmas of existence and the universe from his own territory. He never tried to veil them but simply invites us to enter this imaginary world, the world of his works, offering us an experience which, beyond aesthetics, incites us to explore new dimensions of the reality that surrounds us.

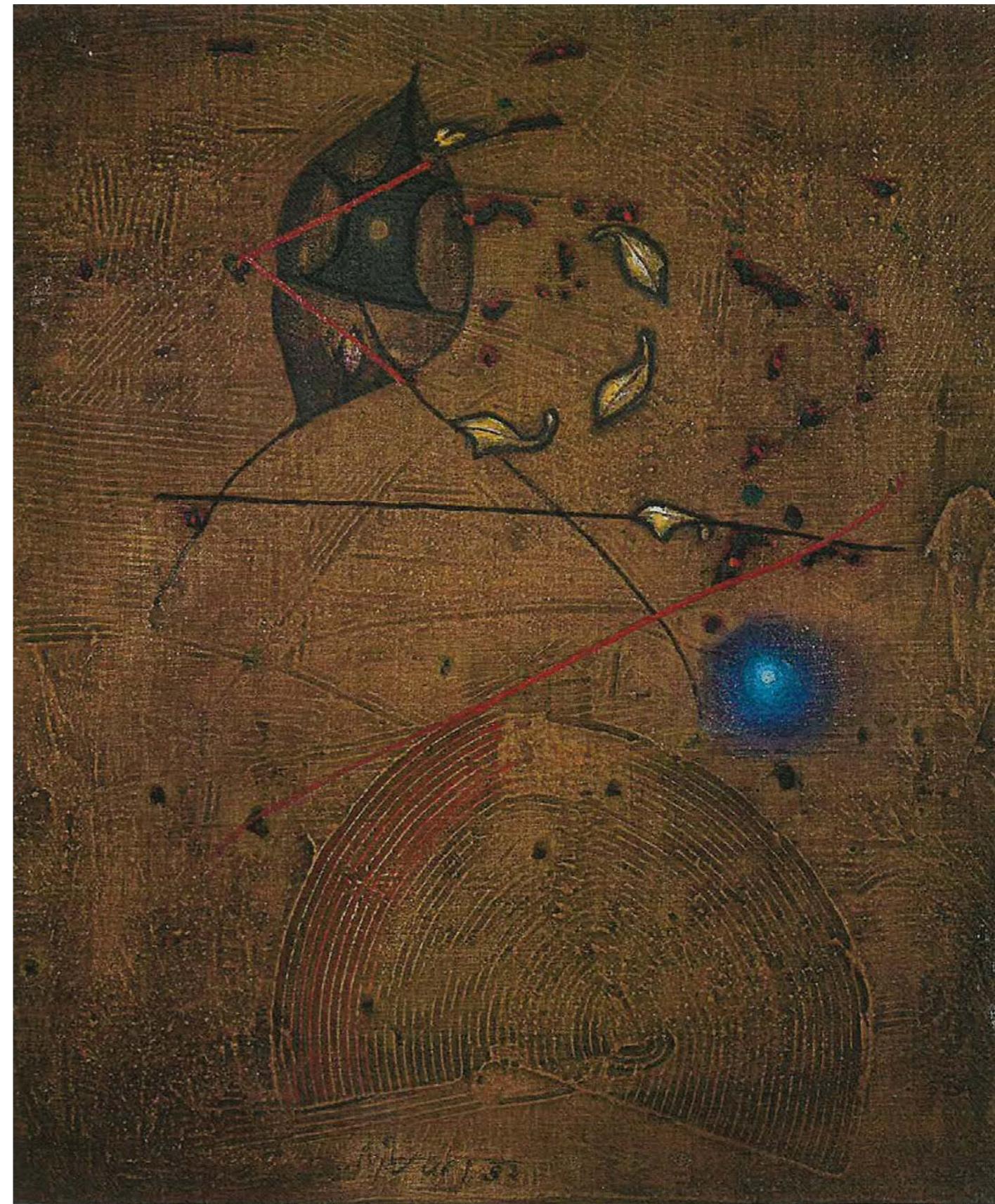
Raquel Medina de Vargas

PhD. in History of Art; ACCA-AICA Critic

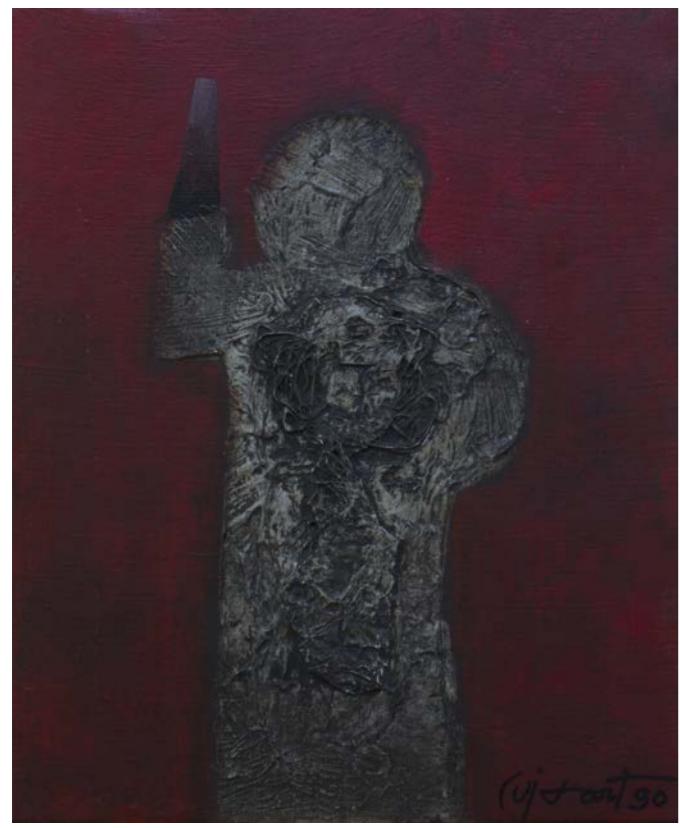
Rusc, 1993
Tècnica mixta sobre tela | 65 x 54 cm

Les fulles seques fan sardana, 1992
Tècnica mixta sobre tela | 61 x 50 cm

Geor, 2000
Tècnica mixta sobre tela | 28 x 26 cm

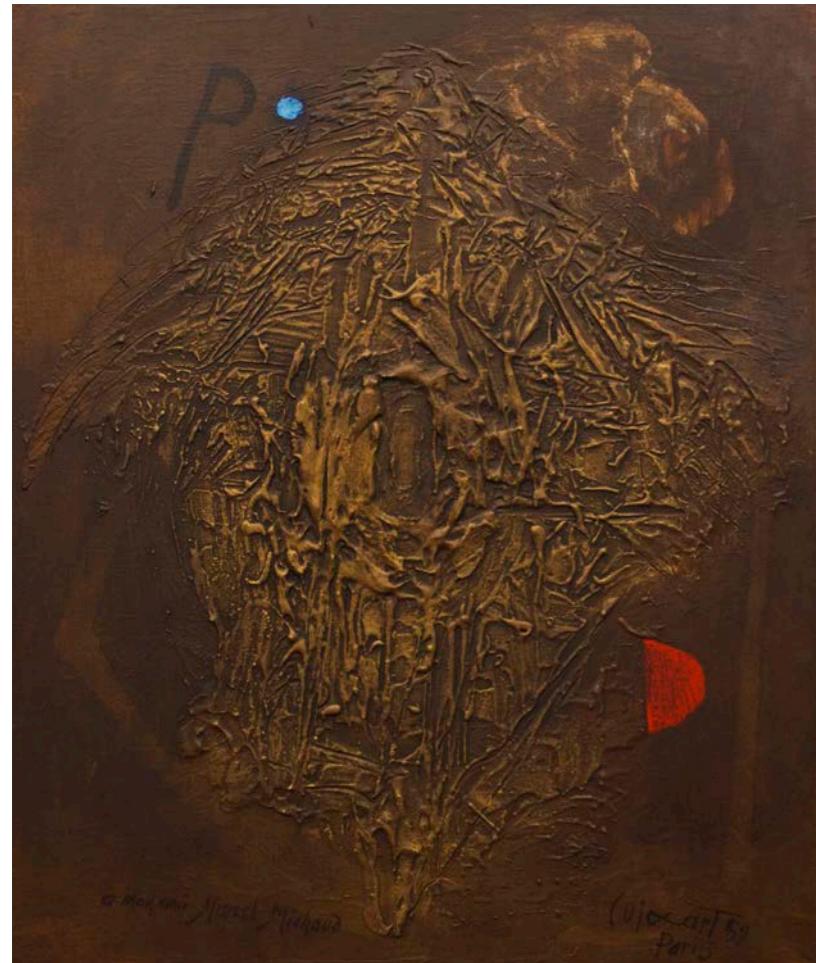

Sense títol, 1990
Acrílic sobre tela | 27,5 x 22 cm

Pintura, 1962
Tècnica mixta sobre tela | 56 x 47 cm

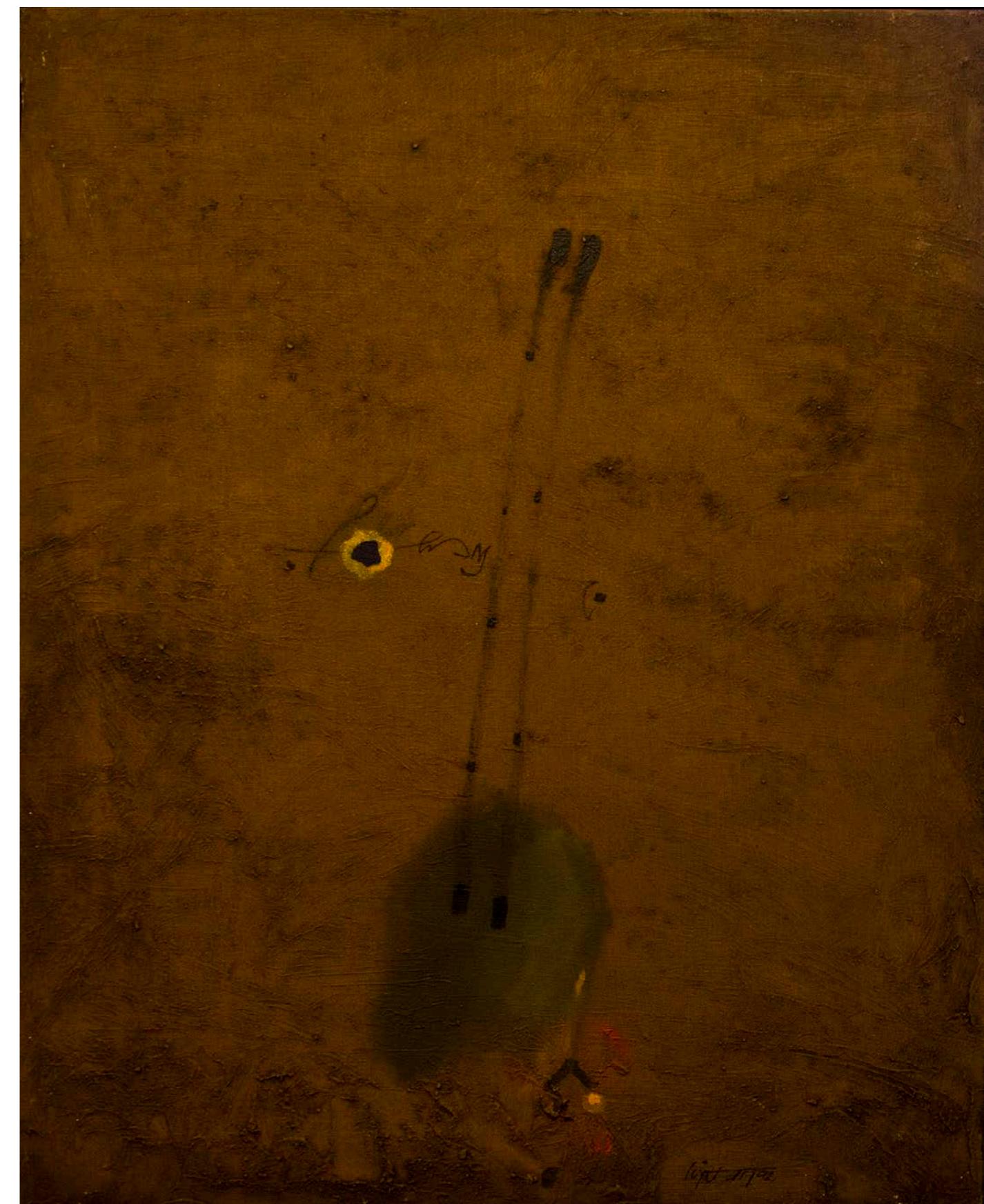
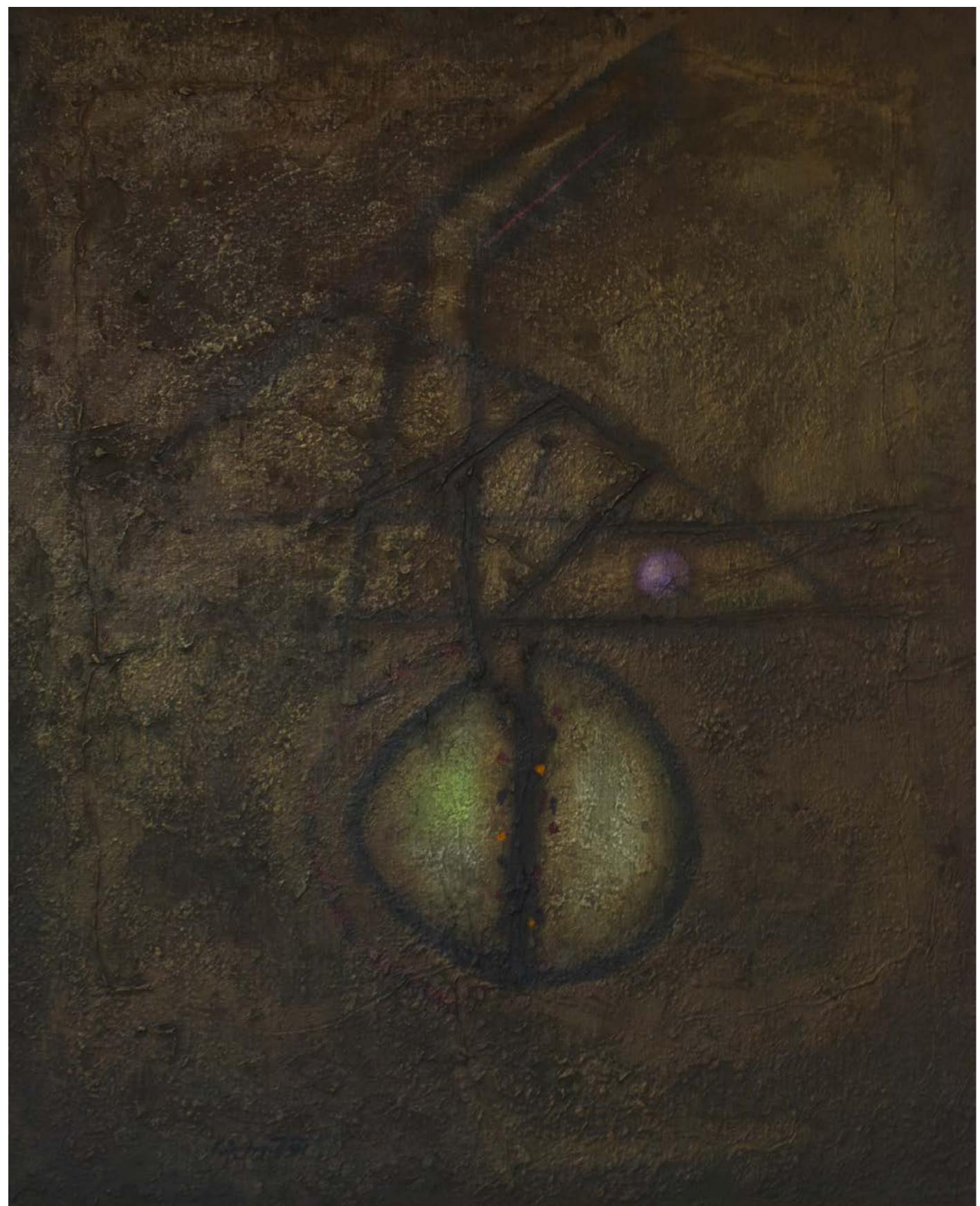
Personatge d'exorcisme, 1959
Tècnica mixta sobre tela | 55 x 46 cm

Cercle dor, 1958
Tècnica mixta sobre tela | 55 x 74 cm

Memoria de llavor, 1991
Tècnica mixta sobre tela | 100 x 81 cm

Bri, 1992
Tècnica mixta sobre tela | 92 x 73 cm

Nínive, 1991

Técnica mixta sobre tela

195 x 130 cm

DADES BIOGRÀFIQUES

Modest Cuixart va néixer a Barcelona el 2 de novembre de 1925 al si d'una família de metges i farmacèutics immersa en un ambient cultural. Les tertúlies amb músics, poetes i pintors eren habituals a casa seva. El seu pare Joan Cuixart era metge. La seva mare Maria Tàpies tocava el piano i tenia un especial do per al dibuix i la pintura que va transmetre al seu fill. Modest va començar de ben petit a pintar. Va estudiar a l'Escola Alemanya fins que va ser clausurada pel franquisme. Va quedar orfe de pare als 14 anys, la seva mare, per mantenir la família, cosia barrets de fantasia per a una firma italiana. Va iniciar la carrera de medicina per seguir la tradició familiar, encara que la va abandonar als dos anys per dedicar-se a la pintura, la seva veritable vocació.

Juntament amb el seu cosí Antoni Tàpies van conèixer Joan Brossa, Joan Ponç, el filòsof Arnau Puig i Joan Tharrats amb qui el 1948 van fundar la revista *Dau al Set*, en què Cirlot va col·laborar habitualment amb els seus articles i poemes. Gràcies a una beca de l'Institut Francès va viatjar juntament amb el seu cosí Antoni Tàpies a París el desembre de 1950. Allà va conèixer Picasso i Miró, va anar a la Sorbona i es va impregnar de l'*art autre* de Dubuffet i de Fautrier.

Es va traslladar a Lió on va iniciar una intensa etapa d'experimentació matèrica (pirogрават, encàustica, grattage... fins a arribar al dripping). Allí coneix el poeta i galerista Marcel Michaud que s'interessa vivament a la seva obra i el convida a exposar a la seva galeria, ell mateix el presenta al galerista parisenc René Drouin i a partir de llavors se succeeixen les exposicions a París i a ciutats de tot Europa.

A finals dels 50 realitza els seus celebrats dripping de tons metàl·lics que s'inscriuen al seu peculiar informalisme matèric. Elogiat pels més prestigiosos crítics del món com a veritable renovador de l'informalisme a escala internacional, obté els premis més cobejats. El 1959, aconsegueix a Lausanne la Medalla d'Or del prestigiós Premi Suís de Pintura Abstracta i el Gran Premi de Pintura de la V Biennal de São Paulo —amb nou magnífiques peces, la majoria de gran format— davant de contendents com el seu admirat Francis Bacon, Alberto Burri, Karel Appel, o Lucio Fontana, cosa que confirma plenament el magnífic moment que viu l'artista.

És un període en què els èxits es multipliquen, se li sol·licita als esdeveniments internacionals més destacats i exposa als principals museus i galeries de nombrosos països. Col-

BIOGRAPHICAL INFORMATION

lecionistes de primer nivell de tot el món adquireixen les seves obres, que es dispersen per molt diverses destinacions. Articles elogiosos dels millors crítics es publiquen a revistes internacionals del prestigi d'*Art Actuel International* (Lausanne), *Quadruplum* (Brussel·les), *Cimaise* (París), *XXe Siècle* (París), *Das Kunstwerk* (Baden-Baden), *Ars Magazine* (Nova York), entre moltes altres. André Bréton hi pensa a l'hora d'incloure un pintor espanyol a l'exposició surrealista internacional E.R.O.S., que organitzava el 1959 amb Marcel Duchamp per a la galeria Daniel Cordier.

Als primers seixanta abandona l'informalisme, influït pel pensament de Bertold Brecht sent la pulsió del que és humà i de l'objecte. Després de les dramàtiques nines cremades (*Nens sense nom*) que simbolitzen les víctimes innocents de la violència, inicia una etapa intel·lectualista de gran originalitat, amb trets orgànics, sinistres i eròtics, amb la que triomfa a Nova York, i en què combina l'informalisme matèric amb el grafisme en tinta i els colors suaus.

Consternat per l'agra controvèrsia suscitada al voltant de la seva última exposició a René Metras amb la seva nova figuració, es va separar i va marxar amb el seu entranyable amic i mecenès, Ramon de Batlle a un poblet de Girona, Riudellots de la Selva. El 1974, coneix Victoria Pujoldevall (amb qui tindria el seu fill Joan) i s'instal·len a Palafrugell en una antiga casa modernista i hi construeix el seu estudi-laboratori.

He moved to Lyon where he began an intense period of material experimentation (pyrogravat, encaustic, grattage... until dripping). There he met the poet and gallery owner Marcel Michaud who was very interested in his work and invited him to exhibit in his gallery, he himself introduced him to the Parisian gallery owner René Drouin and from then on he exhibited in Paris and in cities all over Europe.

At the end of the 50's he made his famous drippings with metallic tones that are part of his peculiar material informalism. Praised by the most prestigious critics of the world as a true renovator of the informalism on an international scale, he obtains the most coveted prizes. In 1959, he wins the Gold Medal of the prestigious Swiss Prize of Abstract Painting in Lausanne and the Grand Prix of Painting of the V Biennial of São Paulo - with nine magnificent pieces, most of them of large format - before contenders such as his admired Francis Bacon, Alberto Burri, Karel Appel, or Lucio Fontana, a fact that fully confirms the magnificent moment that the artist is living.

It is a period in which the successes multiply, he is requested to the most outstanding international events and exhibits in the main

museums and galleries of many countries. First class collectors from all over the world acquire his works, which are dispersed to many different destinations. Praiseworthy articles by the best critics are published in prestigious international magazines such as *Arte Actuel International* (Lausanne), *Quadruplum* (Brussels), *Cimaise* (Paris), *XXe Siècle* (Paris), *Das Kunstwerk* (Baden-Baden), *Ars Magazine* (New York), among many others. André Bréton then decided to include a Spanish painter in the international surrealist exhibition E.R.O.S., which he organized in 1959 with Marcel Duchamp for the Daniel Cordier gallery.

At the beginning of the sixties he abandons informalism. Influenced by the thought of Bertold Brecht, he feels the impulse of the human being and the object. After the dramatic burnt dolls (*Niños sin nombre*) that symbolize the innocent victims of violence, he begins an intellectual stage of great originality, with organic, sinister and erotic features, with which he triumphs in New York, and in which he combines material informalism with ink graphics and soft colors.

Dismayed by the bitter controversy that arose around his last exhibition at the René Metras gallery with his new figuration, he separated and left with his close friend and patron, Ramon de Batlle to a small village in Girona, Riudellots de la Selva. In 1974, he met Victoria Pujoldevall (with whom he would have his son Joan) and they settled in Palafrugell in an old modernist house and built his studio-laboratory.

The death of Ramon de Batlle as a result of cancer, caused him a very intense reaction, he abandoned painting for a long period and resumed it with works of a terrifying expressionism. It was a parenthesis in a bohemian stage marked by excesses and by a figuration that in the early seventies is phantasmagoric and precious and in the eighties becomes strident in form and chromatism, criticizing the decadence of society from a decadent painting. The last stage corresponds to the 90's and is characterized by a return to the sobriety of his best times through an introspection to the subterranean and atavistic nature that demonstrates a great maturity, technical and conceptual.

He died on November 1, 2007. In Palafrugell there is a square in homage to the painter and his brushes, which he honored by burying them in the garden when they were no longer useless.

EXPOSICIONS INDIVIDUALS (selecció) SOLO EXHIBITIONS (selection)

Cuixart. *Los años cruciales (1955-1966)* Fundación Juan March, Museo de Palma y Museo de Arte Abstrato Español de Cuenca 2020-2021.

Cuixart. *Geometría experimental* Galería Mayoral, Barcelona, 2016.

Escodriny de Cuixart, Palafrugell 1974, declaració de principis Museu d'Art de Girona, 2012.

Modest Cuixart. *Abans, la matèria (1956-1966)* Galeria Atelier, Barcelona, 2008.

Cuixart, *el diseg de la forma* Fundació Vila Casas, Palafrugell, 2007.

Cuixart. *Cirurgia humana* Museu d'Art de Girona. Generalitat de Catalunya, 2006.

Cuixart, *retorn a la Mediterrània*. Torroella: Museo de la Mediterrània, 2006.

Cuixart, *màgic i surreal* (Societat l'Amistat, Antic Casino, Cadaqués). Cadaqués: Societat l'Amistat, Antic Casino, 2005.

Cuixart, *elogi de la geometria* Fundació Caixa Tarragona, Tarragona, 2004.

Modest Cuixart Museo de Arte Contemporáneo Unión Fenosa, La Coruña MACUF, 2003.

Cuixart ara Palau Moja, Barcelona. Barcelona: Generalitat de Catalunya, 2003.

Cuixart, *geometries* Museu del Suro, Palafrugell, 2002.

Cuixart a Joan Ponç Hotel Les Arcades, Céret, 2002.

Cuixart Museo Camón Aznar, Zaragoza, 2001.

Cuixart: *mitología de la naturaleza* Centro Cultural Puerta Real, Granada; Centro Cultural La General, Almería., 2001.

Cuixart, *paisatges enigmàtics* Centre Cultural Torre Vella, Salou, 2001.

Cuixart, *mitología de la natura* Museu de Mataró (sales de exposiciones de Can Palauet), Mataró. Patronato Municipal de Cultura, 2000.

Cuixart Antológica 1958-1999 Castell de Benedormiens, Castell Platja d'Aro, 1999.

Cuixart a Mollet Centre Cultural Can Mulà, Mollet del Vallès, 1997.

Cuixart a Palafrugell. *Antológica 1948-1996* Galeria Lluís Heras, Palafrugell: Ajuntament de Palafrugell, 1996.

Cuixart Antológica Centro Cultural de la Villa de Madrid, Barcelona: Generalitat de Catalunya, 1995.

Cuixart Centre Cultural Torre Vella, Salou., 1995.

Cuixart. *Obra recent* Fontana d'Or,: Caixa de Girona, 1994.

Hommage à Cuixart Hall du Midi Libre, Perpignan. Midi-Libre, Perpignan, 1992.

Cuixart Expo 92, Sevilla. Sevilla, Altarriba Art, 1992.

Cuixart Antológica Palau Robert, Barcelona: Generalitat de Catalunya, 1991.

Cuixart, *quaranta anys de pintura* Museu de l'Empordà, Figueres., 1990.

Cuixart: *Col·lecció Juana de Batlle 1948-84* Centre de Congressos i Exposicions, Andorra. Comú d'Andorra, 1989.

Cuixart Galeria Dau al Set, Barcelona, 1987.

Cuixart, *un pintor de nuestro tiempo* Museo Nacional de Arte, México D. F, 1984.

Cuixart. Center for the Fine Arts, Miami, 1984.

Cuixart. *Homenaje a Juan Eduardo Cirlot*. Galería René Metras, Barcelona, 1983.

Cuixart. Auditorium Maurice Ravel, Lyon, 1982.

Cuixart, *obres recents*. Galería René Metras, Barcelona 1981.

Cuixart Casa Colón, Las Palmas de Gran Canaria.Cabildo Insular, 1980.

Cuixart antológica 1942-1975. Galería Dau al Set, Barcelona, 1975..

Cuixart one man show Salon International d'Art 7'76 a Bâle, Basilea. Barcelona; Amsterdam: Galeria René Metras; Galerie d'Eendt, 1976.

Modesto Cuixart. Galería Libros, Zaragoza 1967.

Cuixart, *realismo pictórico actual* : Galería René Metras, Barcelona 1966.

Cuixart, *paintings* Galería Bonino, Nueva York 1964.

Sept personnages d'exorcisme Galerie René Drouin, París, 1962.

Cuixart. Galería Dumont, Colonia 1962..

Cuixart. Galerie René Drouin, París 1961.

Cuixart. Galleria L'Attico, Roma 1961.

Cuixart. Galerie 59, Aschaffenburg 1961.

Peintures (Galerie Marcel Michaud, Lyon). Lyon: Galerie Marcel Michaud, 1961.

Cuixart, Galerie René Drouin, París 1960.

Cuixart emblemático Galería Bonino, Buenos Aires 1960.

Cuixart. Galerie Marcel Michaud, Lyon 1959.

Illumination. Galerie René Drouin, París 1958.

Cuixart. Galerie Folklore, Lyon 1956.

Dau al Set. Galerías Layetanas, Barcelona 1955.

Cuixart (Cercle Beaux Arts, Lyon). Lyon, Cercle Beaux Arts, 1951.

1973 - 2023

Campoamor, 2, 43202 Reus
T. +34 666 674 996
www.anquins.com

Horaris: de dimarts a divendres,
de 11 a 13,30 h i de 17 a 20 h, dissabtes: d'11 a 13,30 h
*Open Tuesday to Friday from 11 am to 1.30 pm and from 5pm to
8pm. Saturdays from 11 am to 13,0h*

Amb el suport de:

Hert, 1989 | Tècnica mixta sobre tela | 30 x 25 cm